

הגוזל עצים פרק תשיעי בבא קמא

קיא.

עין משפט
נר מצוה

דמינא ניהא לה. להתקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם ימות תזקק לאחיו: ען דו. גוף שנים. כלומר אשה בכל דהו ניהא לה: זה וזה בשלו וזה וזה בשלו. ונהי נמי לרצון דקנסו ליהויריב דקבול אשם מקמי כסף אלא לרצי

לדברי רבי יהודה. ואע"ג דקניס ליה לידעיה ה"מ היכא דאשם ראשון קיים דיכולין בני יהויריב להקריבו צעוד משמרתן קיימת ובהכשר אצל אשם קדמו והקריבוהו בפסול דאשם הנא קודם הקרן פסול הוא דמפורש לקמן יתן אשם השני לידעיה: למאי חזי. דקמתי זכו: כגון דנפק **משמרתם.** דהני ודהני ולא תצטוו בני יהויריב את הכסף צממרתם ולא

בני ידעיה את האשם צממרתם ואינטריך לאשמעוין דלא תימא טעמא דרבי יהודה צממרתו בני יהויריב שיחזור צעוד משמרתן קיימת אצל היכא דלא תצטוו מחלו לבני ידעיה: קמ"ל. דכיון דבני ידעיה נמי לא תצטוו לאשם צממרתן יחזור כסף אצל אשם ויקריבוהו בני יהויריב כשיחזור צממרתם: **האשם המושב [נש']** [נש'] **לנש' מלמד איל הכפורים אשר יכפר בו ע'לה.**

במדבר ח ה מלבד עלת הבקר אשר עלת התמיד תעשו את אלה: **במדבר כח כג** והקדש על המזבח תוקד בו לא תבכה ובער ע'לה הבקן עצים בבקר בבקר וקדש ע'לה העלה והקטיר ע'לה חלב השלמים: ויקריב ו ה ואת אשר קטא מן הקדש ישלם ואת המזבח יקדש ע'לה ונתן אותו לבקן והבקר יכפר ע'לה באיל האשם ונסלח לו: ויקרא ה טז

הגהות הב"ח
(ה) גמ' כדריש לקיש:

רבינו חננאל

דאמר ריש לקיש טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. פי' ר"ח טוב לאשה לישב בארשות ואפילו בעלה כעור ופערט, מלמיתב ארמלו. פ"א, מן גוף דו ב'. הדרן עלך הגוזל עצים

הדרן עלך הגוזל עצים

קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר **ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר:** נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא מעילתו ולא הביא אשמו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר **באיל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יכול כשם שאיל ואשם מעכבים כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבים בהקדש והוא חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:**

הדרן עלך הגוזל עצים

אמר רבא לעורו. תימה דהכא משמע אפילו בפסול קודם זריקה וגם כשהעור מחובר עדיין בצצר ונעשה צו פסול קודם שמיטה שהביא קודם הכסף שרי בהנאה ובזבחים בפרק טבול יוס (דף קד. וסא) אמר רבי דם מרלה על העור צפני עלמו פי'

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כשהוא מופשט ואירע פסול בצצר הדם מרלה על העור וכשהוא עם הצצר א ונולד צו פסול קודם זריקה הרי הוא כיוצא צו אחר זריקה הורלה צצר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים אלמא כשהוא עם הצצר ונפסל קודם זריקה יוצא לשריפה והכא אירע צו פסול קודם שמיטה שהוצא קודם הכסף ואמאי לא יצא העור לשריפה: **ר"ל העולה עולה ראשונה.** פי' ראשונה שנפרשת פנחס וכי היכי דמלמד עולת הצקר גלי לך צהדיא דמלמד דבר הקודם לו קלמרי הכי נמי מלמד איל הכפורים דבר הקודם לו קלמרי ותימה דליף הכא מהעולה וצפרק כל המדיר (זבחים דף פט. וסא) יליף ממלמד עולת הצקר לחודיה ו"ל דהתם נמי אהעולה קסמיך ועוד יש תיורן אחר ואין להאריך כאן):

ויאמר הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש. תימה אמאי אינטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נילף מהקדש ויש לומר דלי לאו דאשכחן שהשעה הכתוב הדיוט להקדש להך מילתא לא הוי ילפינן האי מהאי לענין שאר דברים אצל השתא דאשכחן שהשעה אחר צממרתיהו אש הביא אשמו מחילה לא יצא כמו כן יש להשוותם לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגוזל עצים

תבעו מהו דתימא אחולי גבי הדדי קמ"ל דאמרינן כיון דלא תבעי להדרו ברישא: שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו [וכו']: מנהני מילי אמר רבא דאמר קרא **יהאשם המושב לה'** לכהן מלבד איל הכפורים אשר יכפר בו מכלל דכסף ברישא אמר ההוא מרבנן לרבא אלא מעתה ²מלבד עולת הבקר הכי נמי מכלל דמוספין ברישא והתניא ³מנין שלא יהא דבר לומר ³וערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא מעילתו ולא הביא אשמו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר **באיל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יכול כשם שאיל ואשם מעכבים כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבים בהקדש והוא חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:**

רב א ב מיי פ"ח מה' גולה ואבידה הלכה יב' ג ב מיי פ"ח מהלכות תמידין הלכה ג: רד ד מיי פ"ח מה' מעילה ה' ה ונשי' בהשגות וכו': רה ה שם ה' ד סמג עשן רי:

מוסף רש"י

טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. משל הוא שהגזים ארמיות על צנל כל דהו, שהוא טוב לנשט עם שני גופים משבת חלמנה (קדושין חא) וכע"ז כתובות עה. טן דו, גופים שנים, כל דהו צנל (יבמות ק"ח): גופים שנים, צנל ואשמו, ואפילו אינו לה אלא לזנות צנלמא (קדושין יא). מנין שלא ידא דבר. נקטר ממערכה (פסחים פסחים) קודם תלמוד של שחר. שלא יהא דבר יקמן על מערכה גדולה וליה הכסן כתיב, דהוא סדור מערכה (פסחים פסחים) העולה ראשונה. מלל כתיב ועקר עליה עולה אלא העולה, הכי קלמרי ועקר עליה מיד העולה החסונה מחלה האמורה מחלה לכל העולות, והיו עולת תמיד דפרשת קרינות (שם) העולה משמע העולה תא לאשונה לכל הקרינות (מנחות טז). דלי לאורי' צנלמא אלא שצטריקו עליה עולה ושלמים, כמבז ועקר עליה (יבמות ד). ה' ימיה דריש (ב"מ נה). העולה משמע העולה האמורה ראשון בסדרי קרינות, והיא עולת הצקר, שנאמר ואמרת להם זה האשם כי וה"ל ימיה קא דריש (כתובות קו). וכע"ז זבחים (קד).

הדרן עלך הגוזל עצים